

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 1Cob/64/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8812209157
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8812209157.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kohúta a sudcov JUDr. Jozefa Engela a JUDr. Jozefa Škraba, v právnej veci žalobcu: T and B, s.r.o., Boženy Nemcovej 1, Vranov nad Topľou, IČO: 36 445 045, zastúpeného AK NOVIKMEC, s.r.o., advokátska kancelária, Rázusova 125, Vranov nad Topľou proti žalovanému: R. B., X. XXXX, L. V. B., S.: XXXXXXXX, zastúpeného JUDr. Jurajom Kusom, advokátom, Námestie osloboditeľov 10, Michalovce, o zaplatenie 3.588,40 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 8Cb/87/2012-309 zo dňa 20.2.2015, zhodou hlasov členov senátu takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len súd prvého stupňa) návrh žalobcu zamietol a zároveň vyslovil, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanému trovy konania vo výške 100 %. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podaným návrhom domáha vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 3.588,40 eur s 8,75 % ročným úrokom z omeškania od 26.7.2012 do zaplatenia a na náhradu trov konania. Svoj návrh odôvodnil tým, že žalobca ako prevádzkovateľ hotela Y. L. L. V. B., poskytol žalovanému služby spočívajúce v poskytovaní kongresových priestorov hotela Patriot spolu s prenájomom dataprojektoru a ostatných služieb s tým súvisiace. Tieto služby boli žalovanému poskytnuté na základe jeho objednávok v období od 2.1.2012 do 20.6.2012, ktoré všetky sú vyúčtované faktúrou zo dňa 15.7.2012 v sume 3.588,40 eur.

Žalovaný s návrhom nesúhlasil a považoval ho v celom rozsahu za nedôvodný s tým, že nárok nie je opretý o žiadnu reálne existujúcu zmluvu medzi účastníkmi, ani o žiadnu objednávku zo strany žalovaného. Konateľom a zároveň jediným spoločníkom spoločnosti žalobcu je L. B.. L. B. a odporcová matka S. B. boli až do mesiaca jún 2012 manželmi, s ktorými žil v spoločnej domácnosti aj žalovaný, ktorému bolo pre tento dôvod umožnené, aby v prípade, ak nebude niektorá z kongresových miestností obsadená, túto využívať, a to bezplatne. Obrat podľa žalovaného nastal potom, ako sa žalovaný so svojou matkou S. B. odsťahoval zo spoločnej domácnosti a následne došlo k rozvodu medzi S. B. a konateľom a spoločníkom žalobcu - L. B.. Faktúra, ktorá je predmetom sporu, bola žalovanému doručená až následne po tomto rozvode a odchode žalovaného zo spoločnej domácnosti s tým, že dôvodom podania tohto návrhu podľa žalovaného je snaha žalobcu (zrejme mal súd prvého stupňa na mysli konateľa a spoločníka žalobcu) žalovanému uškodiť. Žalovaný sa podľa svojho tvrdenia nikdy v priestore nezdržiaval proti vôli žalobcu s tým, že pokiaľ by žalobca s takýmto bezodplatným užívaním priestorov nesúhlasil, neumožnil by žalovanému využiť priestory a vstup by mu zamedzil. V ďalšom žalovaný poukázal na to, že navrhovateľ, resp. konateľ žalobcu L.I. B., sa od rozvodu s matkou žalovaného domáha rôznych nárokov, z ktorých ani jeden podľa žalovaného nemá právny

základ. V čase, keď bolo žalovanému umožnené priestory užívať, žalovaný bol v dobrej viere, že tieto užíva bezodplatne, nakoľko by nikdy nesúhlasil s takou cenou prenájmu, ako to žalobca vyčíslil.

Súd prvého stupňa vo veci prvýkrát rozhodol rozsudkom zo dňa 4.4.2013, ktorým zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 2.358,40 eur s 8,75 % ročným úrokom z omeškania od 26.7.2012 do zaplatenia a na náhradu trov konania vo výške 32 %. V prevyšujúcej časti (pokiaľ sa týka nárokov za užívanie dataprojektora s príslušenstvom) bol návrh zamietnutý. V odôvodnení rozhodnutia prvostupňový súd uviedol, že mal za preukázanie užívanie priestorov patriacich žalobcovi zo strany žalovaného v období od januára do júna 2012 bez právneho dôvodu, a preto ho zaviazal na zaplatenie bezdôvodného obohatenia vo výške 2.358,40 eur.

Na základe odvolania žalovaného proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa odvolací súd uznesením č. k. 1Cob/37/2013-189 zo dňa 24.6.2014 zrušil rozsudok v jeho napadnutej zaväzujúcej časti, ako aj vo výroku o náhrade trov konania a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konania.

Po zrušení a vrátení veci súd prvého stupňa v intenciách pokynov odvolacieho súdu doplnil dokazovanie a poukazuje na ustanovenia § 659, § 661 ods. 1, všetko Občianskeho zákonníka mal za potvrdené, že medzi účastníkmi nebola uzatvorená zmluva o nájme nebytových priestorov, ktorá by oprávňovala žalobcu k fakturácii nájomného. Žalovaný potvrdil, že užíval priestory patriace žalobcovi a za užívanie neplatil žiadnu finančnú čiastku, v zmysle dohody účastníkov. S prihliadnutím na právny názor odvolacieho súdu možno podľa prvostupňového súdu konštatovať, že účastníci konania uzatvorili zmluvu o výpožičke podľa ustanovenia Občianskeho zákonníka. Uzatvorenie tejto zmluvy nevyžaduje písomnú formu, keď žalovaný uviedol, že k dohode o bezplatnom užívaní časti nehnuteľnosti patriacej žalobcovi, došlo v rodinnom kruhu roku 2007. Hoci žalobca uzavretie takejto dohody poprel, vznik dojednania o bezplatnom užívaní nehnuteľnosti možno podľa súdu prvého stupňa vyvodiť z okolností prípadu, zo svedeckej výpovede a listinných dôkazov. Svedecká výpoveď matky odporcu S. B. a čestné prehlásenie jeho sestry preukazujú podľa okresného súdu vznik zmluvy o výpožičke medzi žalobcom a žalovaným. Listinné doklady potvrdzujú, že žalovaný nehnuteľnosť žalobcu určite užíval od roku 2009 až do roku 2012. Žalobca svoje tvrdenia o platbách žalovaného za užívanie v rokoch 2009, 2010 nevedel preukázať a nedoložil doklad, ktoré by takéto platby potvrdzoval.

Z dôkazov vykonaných súdom podľa prvostupňového súdu vyplýva, že v prejednávanom prípade nebol dodržaný postup vyžadovaný žalobcom pri užívaní priestorov hotela inými zákazníkmi - písomná objednávka na priestory, vystavenie faktúr alebo pokladničného dokladu. Súd prvého stupňa mal za to, že konateľ žalobcu uzavrel so žalovaným dohodu o bezplatnom užívaní veci, keď tento stav bezplatného užívania trval minimálne v rokoch 2009 až 2012, teda 4 roky a je vylúčené, aby konateľ žalobcu o takomto bezplatnom užívaní nevedel. Navyše žalobca začal požadovať platby za užívanie veci až po narušení rodinných vzťahov v roku 2012, preto s poukazom na uvedené súd návrh žalobcu zamietol ako nepreukázaný.

O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 7 O.s.p., keď žalovaný mal vo veci plný úspech, preto mu priznal náhradu trov konania vo výške 100 %. Po právoplatnosti rozhodnutia bude o konkrétnej výške náhrady trov konania rozhodnuté samostatným uznesením.

Voči uvedenému rozsudku podal včas odvolanie žalobca, a to v celom rozsahu z dôvodu, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Uviedol, že ohľadne dôkazov predložených a navrhnutých žalobcom, súd prvého stupňa sa k nim opomenul vyjadriť a zhodnotiť ich. K uloženej povinnosti odvolacím súdom prvostupňový súd po doplnení dokazovania listinami a opätovným výsluchom svedkyň S. B. a O. P. nezistil žiadne nové skutočnosti oproti skutkovému a právnomu stavu, ktorý predchádzal prvému meritórnemu rozhodnutiu v tejto veci, kedy návrhu žalobcu vyhovel, dokonca po ďalších výpovediach mali podľa odvolateľa uvedené svedkyne vo svojich výpovediach nové rozpory, s ktorými sa súd, vrátane s rozpormi vo vyjadreniach žalovaného, vôbec nevysporiadal. Podľa žalobcu matka žalovaného výslovne uviedla, že ona synovi bezplatné užívanie nedovolila. Podpis na čestnom prehlásení sestry žalovaného nebol ani osvedčený a zrejme bol predložený len v kópii. V ďalšom poukazoval odvolateľ na rozpor medzi v poradí prvým a v poradí druhým rozhodnutím súdu prvého stupňa, keď v rozhodnutí zo dňa 4.4.2013 prvostupňový súd neuveril

svedeckým výpovediam osôb, ktoré sú v príbuzenskom a priateľskom pomere so žalovaným s tým, že v rozhodnutí zo dňa 20.2.2015 tieto už boli hodnoverné.

Ak súd odkazuje k dohode v rodinnom kruhu z roku 2007, tak v tomto smere odvolateľ poukázal na to, že priestor, za ktorého užívanie v prvom polroku 2012 si žalobca uplatňuje odplatu, bol postavený a skolaudovaný v roku 2009 a užívanie spustené v roku 2011. V ďalšom žalobca poukázal na to, že nie je zrejmé, čo je predmetom výpožičky, ktorá mala byť údajne uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným a ako je možné vypožičkať niečo, čo v dobe údajnej dohody neexistuje, ako aj to, či môže byť predmet výpožičky bližšie neurčený. Pokiaľ prvostupňový súd berie ako preukázaný prejav vôle konateľa žalobcu L. B., spočívajúci v umožnení užívať, či súhlasí s užívaním priestorov hotela žalovaným, tak toto tvrdenie súd vyvodzuje len z výpovede žalovaného a matky žalovaného. Tieto výpovede sú podľa žalobcu v rozpore s ostatnými vykonanými dôkazmi a sú zároveň značne neurčité. Naopak, konateľ žalobcu uviedol, že neprejavil vôľu, aby žalovaný užíval priestory bez platenia, žalovaný si objednal využitie priestorov bežným spôsobom na recepcii, kde ho zapísali do knihy objednávok a má za to, že za využitie priestorov žalovaný platil v hotovosti. Nie je zrejmé ani odôvodnenie podľa žalobcu, prečo bola výpoveď matky žalovaného a čestné prehlásenie sestry žalovaného súdom považované za dôveryhodné, keď majú blízky pomer k žalovanému a vzhľadom na viaceré súdne konania a negatívny vzťah ku konateľovi žalobcu. Pokiaľ si dobre prečítame výpovede svedkýň - L. P., E. R., J. E. D. O. P.Á., ktoré vlastne označila samotná matka žalovaného na preukázanie svojich tvrdení, tieto sa vyjadrujú k veci - užívaniu priestorov hotela žalovaným a plateniu (nevedeli, že by žalovaný mal neplatiť, naopak, matka žalovaného im vravela, že platenie vyporiada ona). Z výpovede svedkýň S. B., ako aj vyššie uvedených svedkýň, podľa odvolateľa vyplýva, že matka žalovaného (S. B.) mala vydať pokyn, aby žalovanému neúčtovali nájom priestorov v hoteli Y., resp. pokyn, aby žalovaný za toto užívanie týchto priestorov nemusel platiť.

Rodinný rozhovor, pri ktorom mal konateľ žalobcu žalovanému povedať, rob si čo chceš v priestoroch hotela, by musel podľa odvolateľa založiť určitý právny vzťah (zmluvu o výpožičke). Prejav vôle však musí byť určitý, ako aj odvolací súd vo svojom uznesení uvádzal, prejav vôle možno urobiť zásadne akýmkoľvek spôsobom, ktorý vôľu konajúceho robí poznateľného pre iné osoby. To, že si adresát slovnú vetu vyloží tak, ako si to sám praje, nerobí podľa odvolateľa, ale vôľu konajúceho, určitou a poznateľnou. To, že konateľ žalobcu chcel žalovanému pomôcť, ale podľa odvolateľa nemožno vykladať doširoka, že žalovaný mal všetko, čo chcel, bezplatne. Ani z toho, že konateľ žalovaného na hoteli stretol, pozdravil sa mu a rozprával sa s ním, nemožno vyvodzovať, že vedel o užívaní priestorov žalovaným a neplatením za ne, že s tým súhlasil. Podľa žalobcu nič nepreukazuje jeho vôľu, aby žalovaný užíval priestory bezplatne a ani aby jeho konateľ vedel o bezplatnom užívaní týchto priestorov.

Pokiaľ súd prvého stupňa neustanoví spomínaný súrodenecký vzťah, tak to nie je podľa žalobcu dôkaz. Skutočnosť, že žalovaný je synom bývalej manželky konateľa žalobcu, je len okolnosť. Podľa žalobcu je potrebné sa pri posudzovaní vrátiť do roviny podnikateľských subjektov - žalobca je spoločnosť s ručením obmedzeným a žalovaný je fyzická osoba, podnikateľ (SZČO). Žalovaný vykonáva podnikateľskú činnosť a k tejto činnosti využil aj priestory hotela Y. - prevádzky žalobcu, o čom žalobca predložil súdu dôkazy. Túto skutočnosť nepoprel ani samotný žalovaný, dokonca ju potvrdil, ako aj všetky vypočuté svedkyne. Pri údajnej výpožičke by žalovaný nemal prenechať vec na užívanie inému a mal by vykonávať bežnú údržbu veci bez nároku na náhradu nákladov.

V ďalšom mal žalobca za to, že na strane žalovaného došlo k užívaniu cudzieho majetku bez právneho dôvodu, keď majetkovým vyjadrením prospechu získaného plnením bez právneho dôvodu je peňažná čiastka, ktorá zodpovedá čiastkam vynakladaným obvykle v danom mieste a čase na užívanie obdobného predmetu užívania a ktorú by užívateľ za obvyklých okolností bol povinný platiť podľa zmluvy.

Napokon odvolateľ vytkol súdu prvého stupňa nedostatočné odôvodnenie jeho rozhodnutia, avšak toto nedostatočné odôvodnenie nijako bližšie v podanom odvolaní nekonkretizoval.

Poukazujúc na uvedené preto odvolateľ v rámci odvolacieho petitu navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a zmenil tak, že zaviazá žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi 2.358,40 eur s 8,75 % ročným úrokom z omeškania od 26.7.2012, ako aj k povinnosti zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že svedkyňa S. B. sa pred súdom jasne vyjadrila, že súhlas na bezplatné užívanie priestorov v hoteli dal žalovanému, t. j. synovi, jej bývali manžel, konateľ žalobcu. Zhodne podľa žalovaného vypovedala aj ďalšia svedkyňa O. P., ktorá potvrdila, že pán B., konateľ žalobcu, jej dal príkaz, že žalovaný bude užívať priestory v hoteli bezplatne. Táto svedkyňa ďalej pred súdom podľa žalovaného potvrdila, že ako manažér hotela vnímala oprávnenie dohodnúť so žalovaným bezplatné užívanie priestorov. Žalovaný mal za to, že súd prvého stupňa v intenciách právneho názoru odvolacieho súdu doplnil dokazovanie výsluchom uvedených svedkov a rozhodol vo veci zákonne a spravodlivo, keď návrh žalobcu zamietol. Dal do pozornosti odôvodnenie citovaného rozhodnutia, podľa ktorého, pokiaľ (konateľ žalobcu) v minulosti prejavil vôľu prenechať vec, či jej časť do dočasného užívania bezplatne, nemôže dodatočne tento svoj prejav vôle zmeniť a domáhať sa o určenie zaplatenia nejakej náhrady, hoci aj vo forme bezdôvodného obohatenia za takéto užívanie veci v minulosti. Podľa žalovaného rozhodnutie súdu prvého stupňa je presvedčivé, riadne zdôvodnené, a preto ho žalovaný podľa § 219 ods. 1 O.s.p. navrhol potvrdiť ako vecne správne. Zároveň si žalovaný uplatnil náhradu trov odvolacieho konania za jeden úkon, a to vyjadrenie k odvolaniu žalobcu.

Krajský súd ako odvolací súd, príslušný na rozhodnutí o odvolaní podľa § 10 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) v znení neskorších predpisov, preskúmal rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 212 O.s.p., a to bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha preskúmania napadnutého rozhodnutia a zistil, že rozsudok je vecne správny a je ho potrebné potvrdiť. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p.) a k tomu dodáva:

Podľa ustanovenia § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa ust. § 659 Občianskeho zákonníka, zmluvou o výpožičke vznikne vypožičiatelovi právo vec po dohodnutú dobu bezplatne užívať.

Podľa ust. § 660 Občianskeho zákonníka, požičiatel je povinný odovzdať vypožičiatelovi vec v stave spôsobilom na riadne užívanie.

Podľa ust. § 661 Občianskeho zákonníka, vypožičiatel je oprávnený užívať vec riadne a v súlade s účelom, ktorý sa v zmluve dohodol alebo ktorému obvykle slúži, je povinný chrániť ju pred poškodením, stratou alebo zničením.

V konaní bolo nesporné, že žalovaný, ktorý spolu s matkou žil v spoločnej domácnosti so svojim nevlastným otcom, konateľom a jediným spoločníkom žalobcu, za žalované obdobie užíval priestory v hoteli Y.. Sporným v konaní zostalo tvrdenie žalobcu, že za toto užívanie mal žalovaný platiť nájom, resp. že sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil bezplatným užívaním týchto priestorov. Bolo nesporné, že žalovaný tieto služby využíval nielen počnúc dňom 2.1.2012, ale tak, ako to vyplýva z vykonaného dokazovania, minimálne 3 roky späť s tým, že prvýkrát tieto služby fakturoval žalovanému faktúrou zo dňa 15.7.2012, a to aj napriek jeho tvrdeniam, že aj v minulosti boli tieto služby (spočívajúce v nájme priestorov hotela Y.), žalovanému zo strany žalobcu riadne fakturované. Túto skutočnosť aj napriek dôkaznej povinnosti nijako nepreukázal, keď je nepochybné podľa odvolacieho súdu, že v účtovníctve by za toto obdobie museli byť zavedené faktúry, keď žalobca ako účtovná jednotka má povinnosť všetky účtovné doklady archivovať za obdobie posledných 10 rokov. Navyše tak, ako to vyplýva z vykonaného dokazovania, ako aj z tvrdenia žalobcu, mal žalovaný užívať tieto priestory už počnúc dňom 2.1.2012, ale faktúra bola vystavená dňa 15.7.2012, teda nie hneď po poskytnutí zdaniteľného plnenia tak, ako to ukladajú žalobcovi účtovné predpisy, čo samo o sebe nasvedčuje, že neskoršie vyúčtovanie takto zdaniteľného plnenia nebolo z dôvodu opomenutia, ale z toho dôvodu, že matka žalovaného spolu so žalovaným odišli zo spoločnej domácnosti, ktorú viedli s konateľom a spoločníkom žalobcu a matka žalovaného sa s ním rozviedla s tým, že táto faktúra bola vystavená tesne po tomto rozvode. Je nepochybné, že všetky nároky zo žalôb si konateľ žalobcu začal uplatňovať vo vzťahu k žalovanému a jeho matke až po rozvode manželstva tak, ako to vyplýva nielen z vykonaného dokazovania v tomto konaní, ale aj z iných konaní, najmä z konania vedeného na tom istom súde pod sp. zn. 11Cb/57/2013.

Žalobcu primárne zaťažovalo dôkazné bremeno. Bolo povinnosťou žalobcu označiť a predložiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení v tom smere, že medzi účastníkmi nebola uzatvorená dohoda o bezplatnom užívaní nehnuteľnosti zo strany žalovaného v hoteli Patriot, ale naopak, že žalovaný mal za tieto nehnuteľnosti uhrádzať žalobcovi finančné plnenie. Nesplnenie dôkaznej bremenosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového stavu zisteného z dôkazov navrhnutých účastníkom konania. Dôkazným bremenom v spojitosti s dôkaznou povinnosťou sa rozumie zodpovednosť účastníka za výsledky konania, ktorá závisí od zistení a vykonaných dôkazov.

Pokiaľ žalobca v rámci tejto dôkaznej povinnosti poukazyval na objednávky prenájmu žalovaného, tak takéto objednávky na prenájom priestorov v hoteli Patriot neboli žalovaným podpísané a jednalo sa len o záznamy rezervácie, resp. záznam, že určité priestory hotela Patriot bude využívať žalovaný v určitom čase, nie však, že žalovaný si tieto priestory rezervoval za finančnú náhradu. Rovnako tak si mohol žalovaný tieto priestory rezervovať v rámci zmluvy o výpožičke. Pokiaľ si však žalovaný tieto priestory rezervoval, takáto rezervácia musela byť zo strany žalovaného podpísaná, nakoľko, aby mohla spĺňať zákonné kritéria a byť považovaná za zmluvu o nájme nebytových priestorov, musela by mať podľa Zákona o nájme bytových a nebytových priestorov písomnú formu.

Je potrebné zdôrazniť, že konanie žalovaného vo vzťahu k žalobcovi nemožno subsumovať pod žiadnu zo skutkových podstát uvedených v § 451 ods. 2 a § 454 Občianskeho zákonníka, ako aj prisvedčiť žalovanému, ktorý poukazuje na ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka (rozpor s dobrými mravmi), keďže účastníci konania sú v príbuzenskom pomere (nevlastný otec a syn), že by bolo v rozpore s dobrými mravmi, ak by súd zaviazal žalovaného na plnenie, t. j. na zaplatenie sumy za užívanie priestorov, ktoré užíval bezplatne na základe ústnej dohody rodičov. Rovnako odvolací súd uvádza, že pokiaľ by boli pravdivé tvrdenia konateľa žalobcu, že tento až po rozvoze s matkou žalovaného, Ivetou Tabakovou, ktorá pre žalobcu vykonávala funkciu riaditeľky, zistil viaceré nezrovnalosti v evidenciách o účtovaní, medzi nimi aj údajne bezplatné užívanie priestorov a služieb hotela žalovaným, tak potom si mal žalobca svoj nárok ako voči pasívne legitimovanej uplatňovať voči Ivetke Tabakovej titulom náhrady škody, a nie voči žalovanému.

Dôkazné bremeno preukázať, že žalobca ukončil výpožičky pre žalovaného, a tým bezplatné užívanie nehnuteľnosti žalovaným ešte pred obdobím, za ktoré si uplatňuje žalobca svoj nárok, resp. počas tohto obdobia (t. j., že aspoň z časti je nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia opodstatnený), zaťažovalo žalobcu s tým, že tento toto svoje dôkazné bremeno neunesol. Bolo by nelogické, ak by žalobca tak, ako to tvrdil, ukončil zmluvu o bezplatnom užívaní nehnuteľností žalovaným (výpožičku) a následne by aj napriek jeho vedomosti o predchádzajúcom bezplatnom užívaní týchto nehnuteľností žalovaným, aj naďalej žalovaný užíval tieto nehnuteľné priestory a žalobca tak, ako to uvádzal v konaní, si užívanie týchto priestorov zo strany žalovaného nevšimol (a to aj napriek tomu, že žalovaný v týchto priestoroch organizoval školenia pre väčší počet osôb) a rovnako, že by si po tak dlhú dobu nevšimol, že žalovaný za tieto nehnuteľnosti aj napriek tomu, že žalobca mal výslovne nesúhlasiť s bezplatným užívaním nehnuteľností, neplatí žalobcovi žiadne finančné prostriedky.

Odvolací súd nemohol brať úvahu tú časť odvolania žalobcu, v ktorom poukazuje na rozdielne odôvodnenie meritórnych rozhodnutí súdu prvého stupňa v tejto veci, nakoľko práve v poradí prvé rozhodnutie bolo zrušené odvolacím súdom, ktorý bol viazaný skutkovým stavom zisteným prvostupňovým súdom (§ 212 ods. 1, 3, 4, 5 a § 214 ods. 2 O.s.p.) z dôvodu, že prvostupňový súd vec nesprávne právne posúdil, a tým použil nesprávne ustanovenie právneho predpisu a v tejto súvislosti aj nedostatočne zistil skutkový stav veci. Bolo by preto nelogické, ak by súd vo svojom druhom rozhodnutí po doplnení dokazovania, v ktorom na rozdiel od prvého rozhodnutia návrhu žalobcu nevyhovelo, aj toto druhé rozhodnutie odôvodňoval rovnakými skutkovými závermi.

Ďalšie tvrdenie odvolateľa, že k dohode o výpožičke nemohlo dôjsť z toho dôvodu, že nehnuteľnosti, ktorej sa táto dohoda týkala, boli skolaudované neskôr, resp. dané neskôr do užívania, je rovnako nič nepreukazujúce, keď nič nebránilo takejto dohode ešte pred samotnou výstavbou hotela.

Uvedené rovnako platí aj pre tvrdenie, resp. otázku odvolateľa, že čo bolo predmetom výpožičky, ktorá mala byť údajne uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným a ako je možné vypožičať niečo, čo v dobe údajnej dohody neexistuje. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že predbežne sa dohodnúť,

resp. uzavrieť zmluvu o budúcej zmluve o výpožičke, mohli účastníci dohodnúť ešte pred existenciou samotného predmetu výpožičky a pokiaľ žalobca namietal, že nebolo jasné, čo je predmetom výpožičky, tak tú opäť odvolací súd považuje za potrebné poukázať na konanie samotného žalobcu, ktorému musel byť predmet tejto výpožičky zrejmý, keď za užívanie v rozsahu výmery užívaných nehnuteľností vystavil žalovanému faktúru.

K ďalšej odvolacej námietke žalobcu, podľa ktorej má prvostupňový súd brať ako preukázaný prejav vôle konateľa žalobcu L.I. B. umožniť užívať, či súhlas s užívaním hotela žalovaným, toto tvrdenie však súd prvého stupňa vyvodzoval len z výpovede žalovaného a matky žalovaného, keď tieto výpovede majú byť zároveň v rozpore s ostatnými vykonanými dôkazmi, považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že zo samotného správania konateľa žalobcu - L. B., keď až po odchode žalovaného spolu s bývalou manželkou konateľa a spoločníka žalobcu začal žalobca vymáhať tento nárok a až po ich odchode vystavil žalovanému faktúru, svedčí k záveru súdu prvého stupňa, že žalovaný mohol predmetné priestory bezplatne užívať až do rozvodu jeho matky s konateľom žalobcu. Takémuto záveru napokon svedčí aj tá skutočnosť, že všetky veci (s výnimkou bezplatného užívania nebytových priestorov), ako nápoje a kávu, ktoré spotrebovali účastníci školení organizovaných žalovaným, museli byť uhrádzané bezprostredne po týchto školeniach (a nie, ako tomu malo byť podľa tvrdenia žalobcu ohľadom nájmu, ktoré žalobca vyúčtoval s odstupom viacerých mesiacov) a bezprostredne boli aj fakturované, ale údajný nájom, ako to už uviedol odvolací súd, bol fakturovaný so značným časovým odstupom a len „náhodou“ po rozvode manželstva matky žalovaného s konateľom a jediným majiteľom žalobcu.

Pokiaľ žalobca v podanom odvolaní na podporu svojich tvrdení poukazoval na výpoveď viacerých svedkov, najmä O. P., L. P., E. R. D. J. E., a to v tom smere, že tieto mali preukázať skutočnosť, že školenia žalovaného sa nemali žalovanému účtovať na základe pokynu vtedajšej riaditeľky hotela pani S. B., tak táto skutočnosť opätovne nasvedčuje vyššie uvedenému tvrdeniu o nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného a tomu, že pokiaľ by tieto tvrdenia žalobcu boli pravdivé, tak žalobca si mal tento nárok uplatniť voči bývalej riaditeľke žalobcu Ivete Tabakovej ako nárok na náhradu škody vo výške ušlého nájmu za užívanie nebytových priestorov žalovaným.

Možno len prisvedčiť názoru žalobcu uvedenému v podanom odvolaní, podľa ktorého rodinný rozhovor, pri ktorom mal konateľ žalobcu žalovanému povedať „rob si, čo chceš“ v priestoroch hotela, nemožno vykladať doširoka v tom smere, že žalovaný mal všetko, čo chcel, bezplatne, vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, keď žalovaný mal za povinnosť a aj tak robil, uhradiť všetky spotrebované nápoje a kávu bezprostredne po ukončení každého jednotlivého školenia v priestoroch žalobcu, a preto sa táto dohoda tak, ako to uvádza žalobca, ani nevykladala medzi účastníkmi „doširoka“, ale týkala sa ako dohoda o výpožičke výslovne len bezplatného užívania vymedzených priestorov hotela Y..

Pokiaľ odvolateľ bagatelizoval „akýsi príbuzenský vzťah“, čo však podľa neho nie je dôkaz s tým, že uvádzal, že žalovaný je synom bývalej manželky konateľa žalobcu a je to len „okolnosť“, tak táto skutočnosť má vo svetle vykonaného dokazovania zásadný význam, najmä s poukazom na tak, ako to už uviedol odvolací súd, že žalobca si začal prvýkrát svoje nároky voči synovi bývalej manželky konateľa žalobcu, aj napriek tomu, ako to uvádzal, že je to len „okolnosť“, uplatňovať tesne po rozvode ich manželstva.

Rovnako neobstojí tvrdenie žalobcu, že na strane žalovaného došlo k užitaniu cudzieho majetku bez právneho dôvodu, nakoľko išlo tak, ako to už uviedol odvolací súd vyššie, o užívanie cudzieho majetku titulom bezplatnej výpožičky, a teda ani nemohlo dôjsť zo strany žalovaného k bezdôvodnému obohateniu.

Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p..

Rovnako správne je aj rozhodnutie súdu prvého stupňa, pokiaľ sa týka vyslovenia povinnosti žalobcu nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 100 % s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p., v spojení s § 151 ods. 7 O.s.p., keď súd návrh žalobcu v celom rozsahu zamietol, a preto bol žalovaný plne úspešným účastníkom konania. Nakoľko však súd prvého stupňa vyslovil, že až po právoplatnosti tohto rozhodnutia rozhodne o samotnej výške náhrady trov konania samostatným uznesením, bude

jeho povinnosťou v tomto konečnom rozhodnutí o trovách konania rozhodnúť aj o trovách odvolacieho konania podľa § 224 ods. 3 O.s.p..

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.